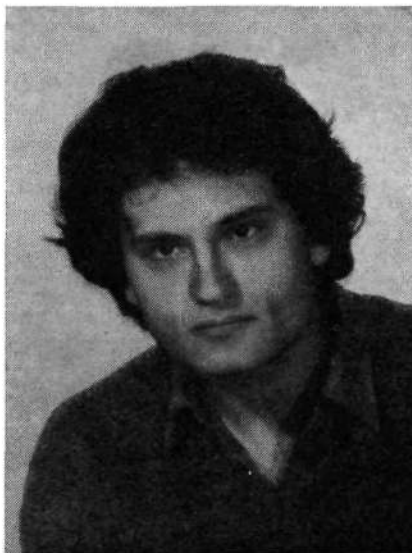

slekla sem se
si zvezala roke
se zarila v sneg

da je mraz treščil
v mojo misel
in jo razpolovil

Vladislav
Stres

Dežela kipov

ONA Bom tvoj mezinec
šel bom v sobico drugega prsta
jo pregledal, v tretjega, četrtega ...
odkril bom ključ glavne sobane
tvoje sveto ime.
Bom prah, po katerem boš hodila
po poti
bom voda, ko obliva tvoja lica
drsi mimo prstov
kot odsev v njej
podoživljal tvoje čutenje.
Ti bom kuštral lase
veter

od daleč ali blizu.

Pravijo: Že sam glas, nežnost, duh
izda ime.

DEŽELA Kleči, gleda malik in moli.

KIPOV Tam zraven je on
moli h kamnitemu torzu.

A nikoli se nista spogledala
drug drugega sta predobro poznala.

JUTRO Tvoj, pozabljeni

metulj
mokrih, zlepljenih kril
si jih suši na soncu ljubezni
z naporom utrujeno plahutajoč
in nekoč bo stal tam
v drobnih trzljajih, mrzličnih oči
v hladnem potu
misleč, da leti

ko sanje postanejo tako svetle
spletajoče barve
oblikujejo figure, nasmeh
si podajo roke

in zvezde na mojem nebu
so zopet zasijale.
Jutro v belih očeh.

PAJČOLAN Zvezde sipljejo žarke in pepel.

Hodila sem v belem pajčolanu
da bi objela
široko odprtih rok, celo večnost
da bi objela
moža. Njegova usta.

Nežnost svojih sanj . . .
 Ni ga med zvezdami.
 Z zvezd se siplje pepel.

Padaj, padaj črni sneg v prepad
 zakrila sem oči.
 Padaj, padaj črni sneg v prepad
 zakrila sem oči.
 In hodila bom do smrti!

LOTOSOV CVET

Zajemaj vodo	Zajemaj vodo
iz lastnega	jezera lastnega jezera
čistega	čistega
mirnega	mirnega
da lahko prejme	da lahko
to življenje	
to življenje	

GOZD Drevesa nam želijo ljubezni
 želijo da smo enostavni, preprosti
 da ljubimo, globoko ljubimo.

Debla nam želijo ljubezni
 ko vršijo v vetru
 nam želijo ljubezni.

Njih skorja je v ranah
 z noži rezana
 želijo nam ljubezni.

Drevesa imajo moč
 čutiš to moč.

KAPNIKI Kaplje kapnikov
padajo . . . tema
drse po zasopli čaši in kaže se vsebina
kot kapljice pijanosti, kot kapljice smeha
kot kaplje norosti.

Je voda v čaši temna, si nabiral blato?

Kaplje kapnikov nežno drse po licu
in ona vidi jato belih in črnih ptic.

Šel je v rove, daleč
slišijo se kriki in klici . . .
Kakšen se bo vrnil, črn ali bel?

Črn
bo prinesel zlo
vedel bo za hrano, ki jo ima rada
da bi jo zastrupil.

Bel
bo imel sebe, toploto
neskončni smeh
ki pozdravlja jutro.

In ona vidi jato črnih in belih ptic, ki se borijo
čuti svojo solzo in ve da je popolnoma drugje, tam
nato izčrpana zapusti sveti kraj
kamor se vrača.

Govorica kapelj, ki tiho padajo v večnost
govorica kapnikov.

ZRCALO Drevesce je sanjalo sebe neskončno majhnega
in se sušilo do korenin
nato je sanjalo da je neskončno veliko
in gnile so korenine
potem se je duša, šibka, skoraj prosojna
počasi odvlekla v temo
in Zevs jo je vrgel v neki streli na Zemljo.

Takrat, ko si bil tako nemočen, da si vstajal
so bili kraj tebe, se te spominjali in jokali . . .

Njih bolečina je vrtala vate
iztisnjen si bil iz kosti.

Zadrževal si zapirajoča vrata
iz goste megle, ločnica temé in tega, življenja
z zadnjim hrepenenjem, v smrtnem strahu.
Bili so tam daleč spredaj.

Vrtelo te je okoli osi, ko si gledal obraze
smejoče, spačene . . . in vedno hitreje
in hodil v oči velikega Sna . . .
ko si bil čisto njihov
so ti pokazali na šibko svetlobo
za trenutek se ti je zdelo, da so to ljudje
tvoja žalujoča mati, brat
nato si se potuhnil in napadel kot zver.
Takrat si drugič, dokončno umrl.

Slišal se je stok, čisto drugačen
kot vaze, ko ji postane voda pretežka
kot pokanje zidu, ko se pogreza vase
kot prezir, kot bolečina v samem sebi.

Zjutraj so ga videli
bil je siv, bled in odtujen
odšel je po poti in storil smrt.
Tako je mati pokopala dva sinova.

Roke so se ji tresle
in ko je počasi dvignila oči
si videl, da v njih ni več niti solza.